

Keszthely 50 – avagy sárga jelek a könyvtárosok útjain...

Irigylésre méltó az a szakma, amelynek tagjai ennyire összetartók - mondta egy ismerősöm még júniusban, amikor a könyvtárosok készülődő 50. vándorgyűléséről beszélgettünk. Bizony ritka, hogy egy viszonylag kis létszámú szakmai közösség 1969 óta, egyetlen kihagyás nélkül, már 50. alkalommal gyűlik össze, az évi rendes találkozójára.

Az idei randevú a kerek évforduló okán egy kicsit más volt, mint a többi. Pedig az emlékező-összegező előadásokból az is kiderült, hogy a változás kezdettől folyamatos és szüntelen. Valószínűleg a mi szakmánk valósította meg először, saját magán kezdve a „csak a változás állandó” - azóta már szinte közhelyszerűvé vált elvét.

Kiss Gábor az MKE alelnöke érdekes információkat gyűjtött össze a vándorgyűlések történetéről, amiket aztán a csütörtöki kisplenáris ülésen osztott meg a résztvevőkkel. Az [első találkozó Tatán](#) volt *Az olvasó népért* címmel. A résztvevők száma 90 volt. A bevezető előadást és a főreferátumokat Kovács Máté adta elő. A bennfentes információk szerint a felsőbb helyről irányított kérés arról szólt, hogy a Tanácsköztársaság könyvtárügyéről beszéljen. Mivel a kiváló szakember ezt nem érezte túlzottan fontosnak, inkább a könyvtárosi hivatás fontosságát taglalta...

Már az első találkozóknak is része volt egy ismeretbővítő és egyben frissítő kirándulás: a résztvevők az elhíresült vértesszőlősi ásatásokat és annak szabadtéri múzeumát keresték fel.

A következő években Miskolcon, Szombathelyen, Debrecenben, Pécsen, Sopronban, Szegeden és Budapesten gyűltek össze a könyvtárosok, aztán szép sorban szinte minden nagyobb város sorra került. A résztvevők létszáma egyre nőtt: a második miskolci találkozón például, 1982-ben már elérte a 700 főt. A változások folyamatosak voltak: Debrecenben, a 4. rendezvényen vezették be a szekcióüléseket. Közben az egyesület felépítése is fejlődött: egyre több új szakmai szekció alakult például *ifjúsági, zenei*, sorra alakultak a megyei szervezetek. Gyarapodtak a kollégák külföldi látogatásai konferenciákra és testvérszervezetek éves találkozóira, ezeken egyre többen vettek részt. Ugyanígy több lett a külföldi kollégák látogatása hazánkban.

Zalaegerszegen megünnepelték a magyar könyvnyomtatás 500. évfordulóját, 2002-ben Budapesten az OSZK adta a helyet és a háttérrel a találkozóhoz: az *Uralkodók és Corvinák* című kiállítással, amely a Nemzeti Könyvtár alapításának 200. évfordulójára emlékezett méltó módon.

1979-ben tartottak először záró plenáris ülést Veszprémben, ahol a résztvevők megismerték a többi szekció munkáját is.

A találkozók protokoll részéhez tartozik a különböző szakmai díjak és elismerések kiosztása: 1989-től a [Fitz József-díj](#) az év legszebb könyveinek, a könyvtárosok szavazata alapján, a [Kovács Máté-díj](#), később Az év fiatal könyvtárosa díj pedig a legjobb kollégáknak. Egyre több szakmai kiállító vesz részt a találkozókön, akik tárgyi és újabban sok digitális eszközzel támogatják a könyvtárak munkáját.

A találkozók kiegészítő, de fontos programjai a tartalmas, jó szakmai vezetéssel megtartott kirándulások, és az évente változó helyszínek megismerése a helyi kollégák és idegenforgalmi szakemberek segítségével. Az utóbbi években egyre többen vesznek részt a nulladik napon, amikor jóval több idő és szakavatott segítség jut a helyszínek alapos megismerésére. A különböző rendező csapatok néha egészen meglepő ötleteket is megvalósítanak: például Szombathelyen a helyi kollégák maguk játszották el a Hamlet könyvtárosokra átirrt sziporkázóan szellemes változatát, és ugyanitt izgalmas városismertető játékot találtak ki, amit nagy izgalommal és lelkesedéssel jártunk végig (megérte: díjat is nyert a szegedi csapat...)

Szívmengető szokás indult el Szegedről, 2007 júliusában: [Tóth Béla](#) író, a Somogyi-könyvtár 31 évig volt igazgatója, akkor már nyugdíjasként megfaragta azt a vándorbotot (utalva ifjúkori szeretett hivatására: az asztalosságára), amelyet azóta minden évben a soron következő vándorgyűlés-

szervezők kapnak meg, aztán a rendezvény végén a szalagokkal feldíszített bot tovább vándorol a következő helyszín szervezőire bízva ...

A vándorgyűlésekre járók közös munkával hozták létre Keszthelyen azt a látványos kiállítást, ami dokumentumokkal, tárgyakkal, képekkel mutatta be az 50 év történéseit, eseményeit, hangulatait. Több hónappal ezelőtt meghirdetett keresőakció indult: akinek vannak a kiállításhoz illeszkedő tárgyai, küldje el előre a szervezők számára. Igazán látványos és szép bemutató született az összegyűlt tárgyakból. Programfüzetek, résztvevői listák, összefoglalók az elhangzott előadásokról, kiegészítő programok ismertetői és még ezer más dokumentum gyűlt össze egészen az első találkozótól. A helyszíneket bemutató ismertető, kiegészítő programok, még vacsoramenük is megmaradtak a vándorok házi gyűjteményében. A szokásos emléktárgyak, apró ajándékok: kitűzők, tollak, noteszok, vászontáskák és sok más apróság is bekerült a kiállított tárgyak közé. Válogatott fotógyűjtemény volt látható a megyei szervezetek szerinti bontásban egy méretes kivetítőn ([a képeket azóta az egyesület közzétette az MKE honlapján.](#))

A vándorgyűlésen résztvevők létszáma folyamatosan emelkedik: Keszthelyem már 850 volt a résztvevők száma. (Sajnos a legtöbb résztvevő elhelyezésére szolgáló egyetemi kollégium meglehetősen leharcolt állapotban volt, sok szoba esetében egészen a méltatlanság szintjéig. Ez egyúttal nagy fejtörést is okoz a szervező MKE vezetőségének: egyre nagyobb gond a résztvevők elhelyezése.)

A probléma megoldása – nagyobb hírverés nélkül – hozott egy újabb változást a rendező városok kiválasztásában: eddig ragaszkodtak az egyik évből Dunántúl, következő évben a másik oldal megosztáshoz. Most ez is megváltozott, de erről majd a beszámoló végén...

A keszthelyi egyetemisták kollégiuma pedig, reméljük minél előbb, megszépül, hogy a jövő agrár-szakemberei méltó körülmények között tanulhassanak.

A vándorgyűlés azonban a jubileum ünneplése mellett lebonyolította szokásos menetrendjét is.

A nyitó plenáris ülést Keszthely város szépen felújított Balaton Színházában tartották /megtudtuk, hogy az épületet a huszadik század elején mozinak, akkor még mozgófényképszínháznak építették./ A bevezető beszédben az egyesület elnöke: Barátné Dr. Hajdu Ágnes örömmel tette közhírré: az IFLA a világ legsikeresebb nemzeti szervezetei számára szervezett ülésre meghívta New Yorkba a Magyar Könyvtárosok Egyesületét néhány héttel a vándorgyűlés előtt. A nemzetközi szervezet tavalgy megválasztott elnöknője, Gloria Pérez-Salmerón rövid videoüzenetben köszöntötte rendezvényünk résztvevőit.

Nyitó rendezvényünkön jelen voltak az első vándorgyűlés szervezői is.

A rendező város polgármestere, Ruzsics Ferenc, majd a Pannon Egyetem rektora, és annak a Keszthelyen működő Georgikon Karának dékánja köszöntötte a város vendégeit.

Fekete Péter kulturális államtitkár rövid bevezető előadásában arról beszélt: hogy a szakmák között a könyvtárosi ment keresztül az utóbbi időben a legnagyobb változáson. A könyvtárat az egyik legfontosabb kulturális intézménynek tartja a tanulás, a szabadidős tevékenységek és a vonzó "színes-szagos" lehetőségek, rendezvények szempontjából.

Az államtitkár Úr egy kis fém ládikával érkezett a helyszínre, elmondása szerint szeret mindenhová kis jelképes ajánékkal érkezni. /Mivel a ládika kifejezetten pénzes kassza formáját idézte, sokan arra gondoltunk, hogy talán ezzel elhozta nekünk a sok-sok éve várt és ígért fizetésemelést a szakmánknak, de nem, erre még várnunk kell.../

A ládikából egy Keszthely környékén talált szép formájú kelta ivóedényt vett elő és mutatott be, amely a várost és a Balaton környékét tudományos szinten bemutató Balatoni Múzeumból kapott kölcsön erre az alkalomra. Egyúttal felhívta figyelmünket arra, hogy feltétlenül keressük fel a Balatoni Múzeumot, amit a könyvtárosok többsége szemlátomást meg is fogadott.

A megnyitó rendezvényen a szokásoknak megfelelően meghallgathattunk egy jelentős tudományos előadást: ezúttal *Freund Tamás*, Széchenyi-díjas neurobiológus professzortól. Témája: a művészetek által gazdagított belső világ és az információrobbanás hatásai a kreatív gondolkodó képességeinkre. Kutatásai és saját tapasztalatai alapján is (ifjúkora óta hangszeren zenél és kórusokban énekel), bizonyította, hogy a művészeti tevékenységek jó hatással vannak életünk egyéb területeinek a működésére is: a tanulásra, a kreativitásra, a kor jellegzetes káros hatásainak ellensúlyozására: internet-függőség, szorongás, kóros álmodozás. A jeles professzor szerint érzelmeink, motivációink, gazdag kulturális örökségünk együttesen jelentik belső világunkat.

A nyitó ülés utolsó egységében díjakat adtak át: A Fitz József díjat idén a következő könyvek kapták: *Gyermekvilágháború, Rajzok 1914-1918.* (korabeli gyermekrajzok meglepően gyűjteménye), *Dániel András: És most elmondom, hogyan lifteztem* (a szerző kitűnő szöveggel és a vele egygyé vált rajzokkal készült gyermekkönyve), valamint *Fráter Erzsébet A Biblia növényei* című szép és tanulságos műve a Bibliában szereplő növények sokoldalú képes-szöveges bemutatásával.

Az MKE díjait idén hat könyvtáros kolléga kapta, és kiosztották a Kovács Máté-díjat, a Füzéki emlékérmét, a Kertész Gyula-díjat is. Az év fiatal könyvtárosa díjat Szücs Etele, a MaNDA Digitálisarchívum-fejlesztési Osztály vezetője nyerte el. ([Részletek és nevek az MKE honlapján.](#))

A nyitó plenáris ülés után az épület előtt a Fő téren felállított MKE óriásbetűk közösségi festése is elkezdődött. [A szó szerint sokszínű végeredmény a fotómellékletben látható.](#)

A vándorgyűlés törzsprogramja a csütörtöki napon a szekciók plenáris üléseivel folytatódott.

Az idei rendezvény összefoglaló címe az "*Értékeink a jövőt formálják – Vándorgyűléseink öröksége.*" A különböző szekciók is megemlékeztek a vándorgyűlések magukat érintő történetéről, érdekességeiről. Ezután kerültek sorra az aktuális szakmai témák.

Szó esett a Bibliográfiai szekcióban az egységesített RDA szabvány hazai bevezetéséről, a Gyerekkönyvtáros szekcióban szegedi kollégánknak: Cs. Bogyó Katalin könyvtárostanárnak a könyvtárostánárok képzésének változásairól, annak anomáliáiról, a szükséges- és lehetséges változtatásokról beszélt.

A Műszaki szekció a megszokott vehemenciával taglalta a "Felhőre könyvtárak!" tematikát. Egyúttal sokak számára új ismereteket mutatott be a világ nagy számítástechnikai rendszereinek működéséről: például a Google először engedett betekintést az adatokat tároló és szolgáltató hatalmas, futurisztikus épületeibe. Az egyik ilyen épületet Iowa államban egy volt kertmozi helyén létesítették. A vetítés során bemutatták a nagyobb európai "telephelyeket" is. Érdekes, hogy ezek az óriási tárolóközpontok üzletben kapható panelekből vannak összeszerelve, alapvető fontosságú az összeállítás módja. A szekció különleges helyszínen folytatta délutáni programját: a Hableány nevű balatoni nosztalgiahajón.

Az Olvasószolgálati szekció egyik érdekes témája a pécsi Tudásközpontban kifejlesztett FilmPakk nevű új szolgáltató projekt bemutatása volt. A már évek óta működő KönyvtárMozi szolgáltatásra épülő kezdeményezés elsősorban a kisebb települések könyvtári ellátását támogatja. A pakkokba a KönyvtárMozik legnépszerűbb filmjeihez kapcsolódva esetenként 5-20 dokumentum: szakmai segédanyagok, új és antikvár könyvek, CD-k, DVD-k, diafilmek, társasjátékok kerültek.

A csomagban található dokumentumok egyik célja – a magyar filmkultúra kiemelkedő értékeinek megismertetése mellett – az olvasás népszerűsítése a nézőközönség életkorának megfelelő kínálattal. A pakk értékes része a települési könyvtáros „mozigépésznek” szóló útmutató, amely a vetítések utáni foglalkozásokhoz, beszélgetésekhez nyújthat segítséget.

A Helyismereti szekcióban a szokásokhoz híven most is igen változatos tematikájú előadásokat hallhattunk. Dr. Cséby Géza helytörténész és irodalomtörténész sok új ismeretet közölt A Festeticsek nyomában Keszthelyen című előadásában.

A Múzeumi szekció egyik előadója Katona Csaba történész, a sokoldalú kutató egy szakmai részterület: a sör múltjában kalandozott. Hallhattunk az Országos Színháztörténeti Múzeum új webes keresőjéről is. A sok-sok érdekes előadás rövid szakmai összefoglalója a záró plenáris ülésen hangzott el.

Kulturális programokkal is kedveskedtek nekünk a keszthelyi kollégák. A nulladik nap estjén a [Musica Antiqua régizene együttes](#) adott koncertet a Fő téren lévő Magyarok Nagyasszonya Plébániatemplomban, a középkori alapokra épült szép neogótikus templomban. Az együttes tagjai és vezető karmestere korabeli öltözékben, szép és a helyhez illő muzsikát adtak elő, régi-és kortárs darabokat egyaránt. A halk szavú, szerény fiatalember rövid, szakavatott bevezetőt mondott a zeneszámok előtt. A második nap estjén annál nagyobb volt a meglepetésünk, amikor a Balaton Színház színpadán bemutatták a koncertet adó [Happy Dixiland Band](#) tagjait, akik Hévízről érkeztek. A szintén stílusos egyforma öltözetet, és a zenekar emblémájaként használt kalapot viselő zenészek egyik tagja az a szaxofonon és fuvolán játszó Varga Endre (a zenekarban: Andy), aki előző napon a régi zene területén jeleskedett. A nagy sikerű koncert végére kiderült, nemcsak Ő, hanem mindannyian kiváló és sokoldalú zenészek. A zenekar "beszélője" őszintén csodálkozva kezdte mondókáját: "Életemben ennyi könyvtárost még nem láttam, de szeretjük őket"... Ezek után még jobb hangulatban hallgattuk többek között a "Yes sir, that's my baby", a "Szeretni kell, ennyi az egész" vagy az Ez történt Lellén kezdetű örökzöldeket...

A vándorgyűléseknek kezdettől szerves tartozékai voltak a helyszín szépségeit, értékeit bemutató idegenforgalmi jellegű bemutatók, vezetések. Keszthelyen természetesen a Festetics kastély és annak könyvtára váltotta ki a legnagyobb érdeklődést. A nulladik nap délutánján nagyon tartalmas és minőségi bemutatót szerveztek nekünk, ahol a turisták számára egyébként zárt területeket: például a könyvtár raktárait és belső dolgozó szobáit is megismerhettük. Alaposan megnézhattuk az értékes könyvritkaságokat, védőkesztyűvel akár bele is lapozhattunk. Magyarország egyetlen épen maradt, 85 ezer kötettel rendelkező főúri magánkönyvtárának szinte mesészerű a megmenekülése. A második világháború végén egy valószínűleg művelt és könyvbarát orosz tiszt szó szerint elfalaztatta a könyvtár termeit, így biztosítva azt, hogy sem az orosz katonák, sem a helyi kincskeresők ne tudjanak kárt tenni benne.

A gyönyörű könyvtár mellett nagyon szépek a kastély egyéb termei is, ahol a régi főúri életforma kellékeit, gazdag műtárgyait mutatják be. A kastély egyre bővülő szakosított gyűjteményeiben látható vadászati-, hintó-, és történelmi modellvasút kiállítás, és egy igazán jelentős majormúzeum. Érdekes körbesétálni a gondozott parkot, amelyben kis tavat híddal, pálmaházat, madárházat, szép szobrokat és szökőkutakat, nyáron pedig szabadtéri színpadot is találunk.

Az érdeklődők részt vehettek egy helytörténész által vezetett sétán, amely a belváros nevezetességeit mutatta be. Nemcsak a jelentős műemlékeket mutatták meg, megismertük a hozzájuk tartozó titkokat is. A város egyik legrégebbi műemlék épületében, a Goldmark-házban született 1830-ban Goldmark Károly, a nemzetközi híró zeneszerző. (A ház helyén állt régebben a Pethő-ház, ilyen néven is ismert az épület). Ma művelődési központként használják, előcsarnokában látható a Keszthelyi Pantheon, ahol felsorakoznak a város jelentős személyiségeinek portréi, emléktáblái: Szendrey Júlia, aki a város szülötte, nevét egy városrész is őrzi Keszthelyen. Schwarz Dávid, aki a merev rendszerű, kormányozható léghajó feltalálója. Találmányát korai halála után az özvegyétől vásárolta meg Zeppelin gróf, aki aztán a saját nevével tette azt világhírűvé... Ezenkívül festők, irodalmárok, neves politikusok is felkerültek a falakra. A széles bolthajtásos kapubejárón bejutva látványos kétszintes barokk árkádsor tárul elénk. Megtudtuk, hogy Cseh Tamás és Csengey Dénes egy ilyen árkádos ablak szobájában írta a Mélyrepülés című közös lemezét.

Az udvar távoli, belső végében nagy fák, és kerítések mögé rejtve bújik meg a város nem túl nagy, de épségben megmaradt zsinagógája, amelyet manapság ugyan vallási célokkal, de már csak alkalmasszerűen használnak.

A sétálóutca egyik épületén Básti Lajos emléktábláját fedezzük fel: bár Szigligeten született, de ifjú korában sokáig itt laktak a családjával. A művész lánya: a szintén kiváló Básti Juli férjével, Puskás Tamás rendezővel sok éve vezet színvonalas nyári színházat a kastély kertjében. (Ottjártunkkor éppen a Delila című Molnár Ferenc darab bemutatására készültek). A sétálóutca szülötte volt a világhírűvé vált Simon Böske, az első magyar szépségkirálynő, aki először Miss Balaton, Miss Hungária lett, majd 1929-ben Miss Európa címet kapott.

A város gyakran kapja meg a „múzeumok városa” elnevezést. A korzó környékén sétálva valóban kapkodja a fejét a látogató a sokféle feliratot látva: Babamúzeum, Történelmi Panoptikum, Csigaparlament, Játékmúzeum, Kínzómúzeum, Erotikus Panoptikum, Rádió és Televízió Múzeum, Marcipán Múzeum, Zeneautomata és Fonográf Múzeum, Cadillac Múzeum, Magyar Feltalálók Múzeuma, Retró Múzeum, Nosztalgia- és Giccsmúzeum. Helyismerő vezetőnk megerősített bennünket abban a gyanúnkban, hogy ezek a gyűjtemények valójában nem valódi, tudományos háttérrel, szakemberekkel működtetett intézmények, hanem többé-kevésbé gazdag tárgyi gyűjteményekkel, érdekes látnivalókkal rendelkező magánvállalkozások.

A város igazi, jelentős múzeumai a Festetics Kastély és annak kiegészítő gyűjteményei, valamint a színvonalas kutatói-személyi háttérrel rendelkező [Balatoni Múzeum](#), amely az egész Balaton-környék legfontosabb bemutatóhelye a tó őstörténetétől, kialakulásától a növény-és állatvilágig, a balatoni fürdőkultúrától a környék képzőművészetét bemutató kiállításokig.

A belváros tartogat még jó néhány szép épületet: a fogadónak épült Amazon-ház a kastély közvetlen közelében például arról nevezetes, hogy egykor Csokonai Vitéz Mihály is megszállt benne, és meg is énekelte azt. Jelenleg reprezentációs célokat szolgál.

A vándorgyűlés utolsó napja szokásosan a szakmai kirándulásé. E sorok írójának szerencséje volt bekerülni a nagy érdeklődéssel, túljelentkezéssel várt Theodora császárné és a végvári vitézek című kirándulásra, amelynek úti célja a csodálatos Káli-medence volt, ami a Balaton-felvidéki Nemzeti Park egyik legértékesebb kincse, igazi kis „ékszerdoboz.”

A program első megállója Balatongyöröknél megmutatta a környék (sokak szerint a világ) egyik legszebb panorámáját: a tóval, a Tapolcai-medencével, Szigliget, a Badacsony és a Szent György-hegy lenyűgöző látványával. A helyet nem véletlenül hívják Szépkilátónak, valóban „ott kell lenned, hogy elhidd”, ahogy a találó idegenforgalmi reklám hirdeti.

Szigliget szépen karbantartott várát azután közelebről is körbejártuk, nem hagyva ki a lovagi bemutatót sem. A hegyről lefelé sétálva meglátogattuk keszthelyi kísérőnk javaslatára az ország egyik legjobbnak tartott fagyizóját, a kitűnő Várkávészó Fagylaltozót. (A teszt pisztácia és piemonti mogyoró valóban kiváló volt!)

A badacsonytomaji ebéd után úti célunk Salföld volt, a jelentős geológiai, botanikai és népi építészeti emlékekkel rendelkező jellegzetes település a Káli-medencében. A nemzeti park fenntartásában működő természetvédelmi [Salföldi Major](#) sokoldalú szolgáltatásokkal várja az érdeklődőket: őshonos magyar állatfajták, fűszer-és gyógynövénykert, lovaglás, ajándékbolt, helyi ételek kóstolója, állatsimogatás. A hely egyben a nemzeti park ökoturisztikai információs központja is.

Innen indult a lovaskocsikkal szervezett kirándulás az erdő mélyén meghúzódó 13. századi pálos kolostorromhoz. Itt kaptunk részletesebb ismertetőt csoportunk vezetőjétől, Dr. Katona Csaba történésztől, aki a vándorgyűlés Múzeumi szekciójában is előadott. AZ MTA kutatója kiváló kísérőnk volt: hatalmas tudással és remek humorral elmondott ismertetőit szívesen hallgattuk. Megtudtuk a Káli-medence nevének eredetét: a hely szépsége már honfoglaló eleinket is megragadta, hiszen Kál horka nemzetsége ezen a környéken telepedett le, róluk kapta a nevet a medence, és jó pár település a környéken. A horka vagy harka amúgy a fejedelem és a gyula cím után a 3. legnagyobb méltóságot jelentette az ősi magyaroknál. A falu lakossága alig éri el a 100 főt, a török hódoltság idején már teljesen kihalt, évszázadokkal később éledt új életre. A gyönyörű pálos kolostor az erdő mélyén még az akkori faluhoz tartozott. A falu később távolabbi, mostani helyén

épült fel. Az utazást nem várt módon tette emlékezetes élménnyé Gyula, a kocsisunk, aki nagyon kevés hajjal, de annál dúsabb humorérzékkel és rendkívül jó beszélőképességgel volt megáldva. Gyakorlatilag egész úton „be nem állt a szája”. Mindent megtudtunk a faluról, a környékről, a lakóiról és saját magáról is. Kiderült, hogy a budai második kerületből került a Káli-medencébe /ahogyan sokan mások is a betelepülő lakosok közül/, mindenkit ismer a környéken, és minden fontos eseményről tud. Mesélt angol nyelvtanulási tapasztalatairól is. A nyelvet menet közben is gyakorolta, egy ismerősét az „if crow” kifejezéssel köszöntötte. Ha lefordítjuk a ”kétfenekű”. kifejezést, egy kettős angol-magyar szólánc jön létre: „if crow”- „ha varjú” -” how are you”. Hasonló fordítási játékának a busz és a kígyó szavakkal, sokkal sikamlósabb eredménye lett.

Salföld a medence egyik legjellegzetesebb falva, tele van szépséges régi házakkal, lakóinak többsége betelepülő. Közülük jó néhány művész: festő, grafikus, textiles és fotós egyaránt van közöttük. A legelső fecske Somogyi Győző volt, aki 1986 óta a falu állandó lakója. Az ő példájára települt be a többi lakó az akkorra már szinte teljesen kiürült faluba. A Kossuth-és sok más díjjal kitüntetett grafikus és festőművész ma is sokat tesz a falu élő közösségének megtartásáért és formálásáért. Szobrászművész feleségével művészeti- és lovastáborokat, művészeti oktatást szerveznek gyerekeknek és felnőtteknek. A művészek szépséges háza előtt hajtottunk el a lovaskocsival, ismét történész vezetőnk hívta fel figyelmünket a kapujukon látható táblára, ami szerinte a világ legegyszerűbb bináris kód alapján kialakított eligazító táblája: fekete kutya=harap, fehér kutya = nem harap.

A falu másik ismert művész lakója Török László, a World Press Photo díjas nemzetközileg ismert fotóművész, aki családjával a Pajta Galériát működteti étteremmel és vendégfogadóval együtt. A hely a magyar kortárs és kísérletező fotográfia egyik meghatározó találkozási pontja lett. A művész a Váci utcai Fotográfiai Galéria megszűnése után látta szükségét egy ilyen intézmény létrehozásának. Állandó fotótörténeti kiállítás, tanfolyamok, workshopok és rendszeresen időszaki kiállítások láthatók az ikonikus helyen. Kirándulásunk napján 17 órakor is nyílt egy időszaki kiállítás a galériában. Érdekes látvány volt, (igazi belvárosi filing), amikor elegánsan öltözött hölgyek vonultak és a mezőn a Pajta galéria verniszázására... /Fotó a mellékletben.../

A délután folyamán megtöltekünk a Theodóra-forrásnál egy kis eredeti kékkúti ásványvízzel, a faluban pedig levendulás termékek bemutatója és vására várt bennünket.

A csodás nap egy újabb szép kilátással ért véget: a Szent György-hegy déli lejtőjén, a Lengyel-kápolnánál pillantottunk rá arra a csodaszép tájra, amelynek útjait aznap jártuk.

Az 50. jubileumi vándorgyűlés a záró plenáris ülésen a szekciók szokásos rövid beszámolója és a rengeteg ajándék kisorsolása után a záróbeszédekkel, és most nem egy, hanem két üzenettel ért véget. Készült egy [üzenet a jövőnek: egy időkapszula](#), amelyet a keszthelyi Fejér György Városi Könyvtár épületében helyeztek el: tartalmazza a jubileumi rendezvény dokumentumait, a résztvevők aláírását, napi újságokat, fotókat. Az egyesület vezetői "falazták" be a lezárt kazettát, felbontani 50 év múlva szabad, akkor viszont nem ér elfelejtteni!

Nem maradt más hátra, mint elköszönni a vendégszerető várostól. Attól a várostól, amely a rendezvény napjaiban élénk figyelemmel kísérte a történéseket, a városban lépten-nyomon hallani lehetett az "itt vannak a könyvtárosok" és hasonló mondatokat. A város legjobbnak tartott fagyizója-cukrászdája (Jordanics) a nyitvatartását is későbbre tolt. (Az ott dolgozó ifjú hölgy elmondta, hogy iskolájával ő is részt vett annak a jó hangulatú [flashmobnak a felvételén](#), amellyel a fiatalok a vándorgyűlést köszöntötték. Volt olyan étterem, amely "MKE menüt" ajánlott az ünnepi napokon: Gyros tálal választható sörrel vagy üdítővel...De a piacon, utcán is arról beszéltek, vajon hol lakik az a rengeteg könyvtáros? Meg mik azok a sárga rombusz-jelek, amelyekkel utcákon, járdákon jelöltek valami titkos úti célokat?

A vándorgyűlés a vándorbot továbbadásával és a következő helyszín rövid bemutatkozásával ért véget. A ma könyvtárosai számára szóló utolsó üzenet: jövőre mindenkit szeretettel vár Székesfehérvár!